

2. påskedag – 2. tekstrække

Nygårdskirken 6. april 2026, kl.10.30

Tekst: Johannesevangeliet 20,1-18

Salmer: 408; 234; 241; 829; 245, v.5; 218

Jesus Kristus – du er Opstandelsen og livet! Amen.

Påske – festen for Jesu Kristi opstandelse. Men hvad *er* Opstandelse? Det er noget andet end udødelighed: Vi *skal* jo dø – vi skal *miste*. Selv *Guds søn* måtte dø – *lide* og dø! Men han er *Opstandelse!* Med *ham* er døden ikke livets *ende*: *Han* døde som vi skal dø – *for* at vi skal *leve* som ham! Og han følges med os hele vejen – og hvor end han møder døden i vores tilværelse, dér konfronterer han den og *gør opstand* imod den: Imod *alle* former for ødelæggelse, kynisme og ligegyldighed. For hans *formål* med opstandelsen er at *være* hos os *altid* - og forvandle sorg til håb og håbløshed til fællesskab og nye muligheder! I Jesu korte liv her på Jorden skinnede livets lys gennem ham ud til dem han mødte og berørte. Og da han gik sejrende ud af graven, da skinnede det ikke blot *igennem* ham – da *var* han Opstandelsen, det Evige Liv selv! Han var blevet til ren, livgivende kærlighed.

2. påskedag – 2. tekstrække

Og så kunne hans venner ikke *kende* ham igen! Maria mødte ham ved graven påskemorgen og kunne *ikke* genkende den opstandne Kristus som sin elskede ven Jesus! Hun var blændet af sorg og gråd – og I ved hvordan smerte og savn kan gøre én blind og døv og ligesom *fremmed*; man *forstår* ikke livet mere. Og netop dér, hvor hun er *fortabt*, dér kommer Opstandelsen til Maria: Dér i *sorgens* landskab møder *Livet* hende igen! Opstandelsen og Livet kommer med håb og trøst til os netop dér, hvor alt synes forbi og umuligt. Livet søger efter os og finder os, når vi intet magter mere. Men hun kan ikke *genkende* livet og kærligheden – også det kender I til: At alt det bedste kan blive gråt og meningsløst for én, når sorgen har *tag* i éns hjerte! Men så kalder han hende ved navn, og hun genkender ham! Det personlige nærvær, den elskedes stemme, det tonefald der ømt og varmt rummer alt det liv, man har delt sammen – dét forstår et menneskehjerte, der har savnet og lidt! Men et øjeblik kan vi blive bange og tænke: *Kan vi så heller ikke genkende hinanden, når vi skal mødes igen efter døden?* Og hvad er det evige liv værd, hvis det ikke er *personligt*, bundet til gensyn med konkrete kærlige

2. påskedag – 2. tekstrække

ansigter, hænder, hjerter? Kærlighed *er* altid personlig – og Gud valgte selv at vise *os* sin kærlighed ved at give den Jesu ansigt, stemme, vilje, hænder for at kunne indgå i en personlig relation til hver enkelt af os. Og den kærlige relation er *netop* dét, vi vil kunne genkende, når vi skal mødes igen i evigheden: Det er ikke krop og træk, vi vil kunne genkende, for hverken den babyhud vi blev født med og de rynker, sår og skævheder, vi siden fik kommer med i evigheden! Nej, det vi *savner* – og det Gud lover os, at bevare til evig genforening – det er den kærlige *relation*! Din elskede - din mor – dit barn – der varmt kalde dig ved navn! Det er Opstandelsen! Det er den kærlige relation der giver fred i sjælen og nye kræfter i sind og krop. Det er modtageligheden for at tilgivelse, for glæde og skønhed og nye muligheder! Jesus Kristus er os nær i alt det, der velsigner og løfter os i hverdagen; han er nær og genkendelig i sin opstand mod mørkets magt. Han *er* Opstandelsen og Livet allerede nu! Glædelig påske!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.